

MATKA UTOPIAAN

Kohti vuotta 2170

Giancarlo Cosiddetto

MATKA UTOPIAAN

Giancarlo Cosidetto

MATKA UTOPIAAN

Kohti vuotta 2170

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2024 Giancarlo Cosiddetto

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763
Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8547-8

SISÄLLYS

PROLOGI	8
PITKÄN IÄN SALAISUUS	10
2000-LUKU	16
2020-LUKU	21
FANATISMI	29
UUSI TALOUSAJATTELU	36
USA:N HAJOAMINEN	45
CHINARUSSIAN NOUSU	53
KIINALAINEN SALAISUUS	59
CHINARUSSIAN TUHO	68
YHTEISKUNTA ILMAN VEROTUSTA	76
EKOLOGIAVERO	85
MAAPALLON HAJANAISTUMINEN	89
USKONTOJEN SYMBIOOSI	96
KOETTU ONNELLISUUS	104
VÄESTÖMÄÄRÄN VÄHENEMISEN EHDOT	111
KAIKEN TEORIA	117
HIILIDIOKSIDI POLTTOAINEENA	121
IMURI-TYÖNTYRIMOOTTORI	125
SÄHKÖN SIIRTÄMINEN ILMAN JOHTOA	128

AIVOAALLOT	131
DEMENTIA	135
SUPER-GENIUS	139
PAINOVOIMALLE KYITIÄ.....	146
PIMEÄ AINE JA PIMEÄ ENERGIA	149
CERVELLO-FLORIINI	152
ÄHKYLLÄ VALTAAN.....	157
YHTEISÖN PERUSYKSIKKÖ ON PERHE	164
MIESTEN JA NAISTEN ROOLIT	168
LAINSÄÄDÄNTÖ.....	180
KOGNITIOIDEN KEHITTÄMINEN	187
TIETOISUUS JA VAPAA TAHTO.....	193
KOSMOLOGIA	201
MATKA KOHTI UTOPIAA.....	206
UTOPIAMAAILMA VUONNA 2170.....	219
UTOPIAN HALLINTOMALLI	229
KANSALAISTEN VELVOLLISUUDET JA OIKEUDET	233
TASA-ARVO	235
HARMONIA	242
EPILOGI	246

PROLOGI

Mies nousee pienen kukkulan rinnettä kepeästi keinuen, hänen käyntinsä on notkeaa ja rullaa rytmikkäästi eteenpäin. Hän pysähtyy hetkeksi ihastelemaan polun vieressä kukkivia kasveja, joiden kirkkaat värit heilimöivät ilta-auringossa. Äkkiä hän havahtuu, sillä pienen pensaan takaa kurkistaa kauris. Kaukaa miehen mielen sopukoista nousee muisto, Disneyn kauan aikaa sitten lanseeraaman sadun Bambi. Mies ja kauris katsovat toisiaan pitkään. On aivan hiljaista. Kauris räpäyttää suuria, pitkien ripsien kehystämiä silmiään. Sitten se laskee hitaasti päänsä. Aivan kuin kauris olisi tiennyt, että näkee edessään suurmiehen, se kumartaa syvään, ennen kuin kääntyy ja loikkaa takaisin metsikköön.

Kulkija on suuri myös kooltaan, hän on lähes kaksi metriä pitkä ja leveäharteinen. Suoraryhtinen hän toden totta on, harteikas ja sangen hyvinvoivan näköinen. Hänellä on pitkät, lähes harmaat hiukset, siniset silmät, komean muotoinen nenä, kaunispiirteinen suu sekä kookkaat korvat, jotka vanhan uskomuksen mukaan takasivat kantajalleen pitkän iän.

Vanha sanonta pitääkin paikkansa tämän miehen kohdalla, sillä mies, Nuntius, jolla nimellä hänet tunnettiin, on tosiaan hyvin iäkäs.

Jos häneltä itseltään asiaa kysyi, hän vastasi:

”Tavanomaiseen ihmisikään nähden olen jo vanha, mutta maailmankaikkeuden lapsena olen tuskin edes syntynyt.”

Myöhemmin mies itse pohtii omaa elämänpolkuaan ja omaa kokemuskarttaansa ja sanoo itseksensä:

”Olenpahan todellakin jo 170-vuotias. Tosin en tunne itseäni lainkaan vanhaksi ainakaan fyysisesti enkä tarkemmin ajateltuna muutenkaan. Elämäni on suloista ja seesteistä. Ainoa asia, joka mieltäni joskus painaa on se, etten ole uskaltautunut antaa Vita Nuovaa laajempaan käyttöön. Ehkäpä jätän sen perinnöksi poislähtöni hetkellä? Uskon ja toivon, että Utopiamme alkaa silloin olla riittävän kypsä siihen, että ihmisen elinikä pitenee kaksin, jopa kolminkertaiseksi. Minullakin on vielä edessäni useita kymmeniä vuosia hyvää ja mielekästä elämää.”

Näitä pohtiessaan mies on kavunnut kukkulan laelle. Hänen silmiensä edessä avautuu epätodellisen kaunis näköala alas täynnä kukoistavia hedelmäpuita olevaan laaksoon. Puiden keskellä joki soljuu hitaasti eteenpäin. Muutama pieni kannootti melojineen lipuu veden pintaa pitkin. Näky on niin lumoava, että miehen silmiin kihoavat kyöneleet. Hänen äänensä murtuu, kun hän huokaa hiljaa:

”Maailma on ihmeellinen.”

Huolimatta korkeasta iästään ja siitä, että hän joka päivä näkee tämän saman näyn, sisimmässään hän näkee sen aina ensimmäisen ja samalla viimeisen kerran.

”Minä rakastan tätä yli kaiken”, hän huokaa.

Hän jatkaa askeliaan eteenpäin, kunnes saapuu pienen talonsa luo, nousee muutamat porrasaskelmat terassille ja istuu pöydän ääreen. Pehmeä pielus toimittaa istuimen virkaa. Mies istahtaa pielukselle, avaa pöydällä olevan paksun päiväkirjan, ottaa käteensä kynän ja alkaa kirjoittaa.

PITKÄN IÄN SALAISUUS

Joku voisi pitää minua kalkkeutuneena höperönä, kun vielä käytän ikivanhaa menetelmää ja kirjoitan kynällä paperille sen sijaan, että aivoajattelisin tekstiä suoraan SuperGeniukseen. Minun ikäni ja kokemukseni huomioon ottaen se on aivan luonnollista. Kaikki muistiinpanot kirjoitettiin käsin vihkoon siihen aikaan, kun lapsena ja nuorena miehenä kävin koulua. Käsin kirjoittaminen varmisti sekä oppimisen että tiedon sisäistämisen ja muistiin palauttamisen aivojen sokkeiloista. Olen tottumusteni orja ja kirjoitan käsin muistiin sen, minkä haluan säilyttää.

Kerron siitä, mitä matkalla Utopiaan on tapahtunut. Nöyrä pyrkimykseni on välittää käsitykseni asioiden kulusta elämäni aikana ja kertoa ratkaisevimmista tapahtumista, joiden tuloksena nyt elämme Paratiisissa, uskonnolliselta kalskahtavaa käsitettä käyttääkseni. Tiedän, että maapallolla asuvien ihmisten elämä ei suinkaan lopu tähän eikä myöskään historia lopu, toisin kuin joku tieteilijä esitti jo 1900-luvun viimeisen vuosikymmenen aikana. Historia ei loppunut silloin eikä lopu nytkään, mutta toivon, että omat merkintöni historian kulusta antaisivat tuleville polville vahvistusta siihen, että hyvät asiat ovat mahdollisia toteuttaa, jos riittävä määrä ihmisiä haluaa niitä toteuttaa ja tekee työtä niiden eteen. Voimme siis löytää Sokrateen haikaileman *hyveen* oikean sisällön, jos vain teemme riittävästi työtä sen eteen.

Käytän itsestäni nimitystä Nuntius, sillä koen olevani viestin välittäjä, en mikään paavillinen lähettäjä vaan

ihmisyyden ja maailmankaikkeuden lähettiläs. Tehtävänäni on välittää ihmisille viesti siitä, että historia on syklinen, se kiertää uudestaan ja uudestaan samanlaisia teitä, aivan kuten maailmankaikkeudetkin. Ihmiskunnan historiassa eräänlainen välttämättömyys on todellisuutta, nimittäin se, että ensin syntyy kulttuurien nousu ja kukoistus, jota seuraa melkoinen mahalasku, jonka aikana kaikki taantuu. Sen jälkeen tulee voimakas uudelleen nouseminen entistä ehompana. Näin kävi myös Rooman valtakunnan hajoamisen jälkeen Euroopassa, jossa seurasi pimeä keskiaika, kun uskonnon valta kasvoi ja järjen valta heikkeni. Sitten uuden ajan alun renessanssista alkanut nousu johti valistuksen aikaan, jonka aikaansaama järjen aikakausi nosti teollisen vallankumouksen myötä Euroopan ja myös muut maanosat aineelliseen kukoistukseen.

Kunnes tuo syklinen paholainen ilmaantui jälleen, Eurooppaan ja Amerikkaan iski henkinen taantumus, joka rikkoi pahoin järjen aikakauden. Aivan kuin oltaisiin siirrytty takaisin pimeään uuteen keskiaikaan, jossa erilaiset uskomukset ja kuvitelmat valloittivat pikku hiljaa alansa ja romuttivat läntisten maiden elinolosuhteet, ensin henkiset ja sen jälkeen myös aineelliset. Ihmiset itse eivät tätä tietenkään halunneet havaita, sillä kukapa haluaisi elää pimeää keskiaikaa.

Samaa oli tapahtunut aikaisemmin myös Aasiassa, Kiinassa, Intiassa ja muuallakin, jossa muutamat satoja vuosia kestäneet kulttuurit romahtivat alas, ja joista vain osa nousi uudelleen.

Minulla on ollut suuri ilo ja onni elämässäni, sillä olen saanut seurata suurten henkien ajatuksia ja tieto-taitoa matkani varrella. Tallennan nyt muistiin näiden suurten henkien ajatukset siten, kuin he minulle ne kertoivat. Näin voin myös esitellä kaikki ne suurenmoiset keksinnöt ja muut innovaatiot, joita he elämänsä aikana kehittivät. Usein olin paikalla tilaisuuksissa, joissa he esittivät asian suurelle yleisölle ja toisinaan he kertoivat asian suoraan minulle. Johtuen tietysti

muistini rajoituksista voi käydä niin, etten aivan sanatarkkaan kykene esittämään heidän ajatuksiaan, mutta olen varma, että kaikki olennainen esittämäni sisältyy.

En selosta tapahtumia kronologisessa järjestyksessä, sillä historian saatossa aikajanalla ei ole kovinkaan suurta merkitystä. Tärkeämpää on se, mihin olemme päätyneet. Kaikki, mitä kirjoitan, ovat askelmia portaikossa, joka on johtanut nykyiseen Utopiaan, jossa näitä muistiinpanojani kirjoitan.

Ensin haluan kertoa, miksi olen vielä täällä valaisemassa teitä matkastani Utopiaan ja miten olen elänyt niin pitkään, paljon yli tavanomaisen eliniän.

Synnyin marraskuussa vuonna 2000 pienen pohjoisen maan pääkaupungissa nimeltä Helsinki, kaukana nykyisestä olinpaikastani. Maan nimi oli Finlandia. Äitini ja isäni olivat sangen sallivia ihmisiä, he pitivät minusta hyvää huolta sekä antoivat minun touhuta kaikkea sellaista, mistä ei ollut vaaraa itselle tai kenellekään toiselle. Varmaankin tästä johtuen kiinnostuin kaikenlaisesta tutkimisesta, taisin olla aina tekemässä jotakin keksintöä, milloin mitäkin. Koulua käytiin siihen aikaan seitsenvuotiaasta yhdeksäntoistavuotiaaksi, jolloin kirjoitettiin yleensä ylioppilaaksi, ja niin tein minäkin.

Olin hieman empivä sen suhteen, mitä alkaisin opiskella. Lääketiede alkoi kiinnostaa, joten hakeuduin opiskelemaan farmasiaa, valmistuinkin farmaseutiksi ja sen jälkeen proviisoriksi, näitä nimikkeitä silloin käytettiin. Työskentelin apteekissa parisenkymmentä vuotta, ja olin erittäin viehättyynyt farmakologiasta ja lääkkeiden kehittämisestä. Luin paljon kaikenlaista, sekä tietoteoksia että kaunokirjallisuutta ja myös historiaa.

Lukuharrastukseni kautta löysin sattumalta vanhan - siis todella vanhan – käsikirjoituksen. Se oli itsensä Paracelsuksen eli Theophrastus Philippus Aureolus Bombastus von Hohenheimin kirjoittama.

Paracelsus eli 1500-luvulla Euroopassa, ja häntä voidaan ansaitusti pitää eräänä kemiallisen lääketieteen uranuurtajana. Tässä käsikirjoituksessaan hän käsitteli pitkän iän salaisuutta, kuten hän sitä nimitti. Hän koetti kehittää eliksiiriä, joka pidentäisi ihmisen ikää kaksinkertaiseksi. No, tuon ajan tietämys oli sangen kaukana minun aikuisuuteni ajan tietämykseen verrattuna, mutta kiinnostuin asiasta ja ryhdyin selvittämään, mitä kaikkea lääketiede oli löytänyt. Löytyihän sitä, sillä oli tehty sangen paljon tutkimuksia nimenomaan iän pidentämisen mahdollisuudesta.

Noiden tutkimusten perusteella havaittiin, että niin sanottu Hayflickin-raja määrittä solujen jakautumisen määräksi 50 kertaa, solu siis pystyi jakautumaan vain 50 kertaa ennen kuin solukuolema eli apoptoosi alkoi. Solukuolemassa keskeinen geenitekijä oli P53-geeni, joka ohjasi solut kuolemaan. Tutkimuksissa oli myös saatu selville, että kun kyettiin lisäämään telomeraasientsyymiä ja poistamaan kaspaaseiksi nimettyä entsyymiä solukuolema voitiin ehkäpä välttää kokonaan ja elinaikaa pidentää ja jossain vaiheessa jopa saada aikaan ikuinen elämä. Mutta sitä tiedemiehet eivät ole kyenneet tekemään.

Lukiessani tutkimusten tuloksia mieleeni välähti muistikuva Paracelsuksen kertomuksesta. Siinä hän kuvaili Etelä-Amerikan valloitusretkeä, jonka Pizarro oli tehnyt retkikuntansa kanssa. Matkalla mukana ollut Paracelsuksen ystävä oli kertonut hänelle, kuinka eräs soturi oli saanut alkuasukkaiden myrkkynuolen sipaisusta pienen haavan, mutta ilmeisesti vain niin pienen osuman, että ei ollut kuollut siihen. Päinvastoin, haavoittunut soturi oli elänyt hyvin pitkään ja erittäin terveenä. Käsikirjoituksen reunaan merkityn kommentin mukaan tämä mies oli elänyt peräti satakymmenvuotiaaksi.

Silloin minulle välähti, että jospa tuossa myrkkynuolella oli ollut jokin tärkeä elämää ylläpitävää ainesosa sen sijaan että se olisi tuonut kuoleman.

Aloin tutkia myrkkynuolisammakoita. Sain selville, että niitä oli jopa yli 200 lajia, joista erästä eli keltanuolimyrkky-sammakkoa alkuasukkaat käyttivät eniten nuoliensa myrkyttäjinä. Tämän sammakkolajin myrky oli niin voimakasta, että pieni pisara, vain 190 mikrogrammaa, riitti tappamaan ihmisen.

Minulle selvisi, että batrakotoksiini, jota sammakon myrky sisälsi, oli hermomyrky ja eräs luonnon myrkyllisimmistä aineista. Tämä tieto sai minut pauloihinsa ja halusin saada siitä selvyuden, joten irtisanouduin työstäni ja lähdin pitkälle matkalle Amazoniaan hakemaan keltanuolimyrkky-sammakkoa ja sen batrakotoksiinia. Tästä matkasta en kerro sen enempää, mutta sain kuin sainkin käsiini keltanuolimyrkky-sammakoita sen verran, että pystyin perustamaan niille teraarion.

Muiden tekemien tutkimuksien perusteella selvisi, että solun tavanomaiset rakennusaineet eli proteiinit riittivät solun elättämiseen. Tein itse kokeita siten, että uutin myrkkysammakoista batrakotoksiinia ja lisäsin sitä soluihin. Ensin lisäsin ilmeisesti liikaa ja solut alkoivat lisääntyä aiheuttaen kasvaimia, mutta aikaa myöten opin lisäämään batrakotoksiinia vähemmän ja vähemmän. Kun lisäsin sitä noin 5-7 mikrogrammaa tapahtui jotain uskomatonta. Solut alkoivat kukoistaa ja niiden jakautumisen määrä kasvoi rajusti päätyen lopulta moninkertaiseen määrään Hayflickin rajaan verrattuna. Tiesin löytäneeni Vita Nuovan.

Kehitin Vita Nuovasta injektion, jota otettiin vain kerran kuukaudessa. Kiitos teknologisten innovaatioiden olen voinut kehittää synteettisen korvaajan sammakkomyrkylle ja vieläpä siten, että injektion vaikutus on pidentynyt. Nyt otan niitä vain kaksi kertaa vuodessa.

Palatakseni hetkeen, jolloin tein tuon ällistyttävän havainnon. Olin riemuissani! Pohdin, mitä kaikkea tällä keksinnöllä voitiinkaan saada aikaan, erityisesti hyvää. Mutta sitten alkoi

moraalinen omatuntoni herätä ja mieleeni tulvi kysymyksiä. Ihmiset eivät vaikuta osaavan elää hyvin lyhyempääkään elämää, miten he osaisivat elää pitkän tai ikuisen elämän? Ja miten maapallon kantokyvyn kävisi, kun meitä oli jo yhdeksän miljardia? Jos elinikä pitenisi, miten maapallo selviäisi siitä?

Askartelu näiden pohdintojeni parissa kesti muutaman vuoden. Lopulta päädyin siihen, että en aikonut jakaa tietoaani kenellekään enkä antaa Vita Nuovaa kenellekään muulle, en ennen kuin ihmiset osaisivat elää ihmismäisemmin sen noin 85 vuotiaan elämän ja ennen kuin väestömäärä olisi alhaisempi. Unohdin kaiken maallisen mammonan ja kuuluisuuden sekä palkitsemiset ja rituaalit, jotka keksintöni olisi tuonut mukanaan. Vita Nuova oli aivan liian suuri ihme, että se voitiin antaa nykyisten, siis silloisen 2040-luvun ihmisten käsiin.

Aloitin Vita Nuovan käytön yli 45-vuotiaana. Olen arvioinut, että voin hyvin elää yli kaksisataavuotiaaksi. Mutta, korostan vielä, että tärkeintä ei ole elämän pituus vaan sen merkitys.

Olen varjellut Vita Nuovan salaisuutta pitkään ja salaan sen edelleenkin, sillä huolimatta siitä, että olemme nyt Paratiisissa, emme ole vielä henkisesti kypsiä ikuisen elämään.

Siitä olen pahoillani, että en voinut jakaa Vita Nuovaa sisaruksilleni, sillä Euroopan myrskyissä he katosivat johonkin, enkä ole löytänyt mitään tietoa heistä kenestäkään, en vanhemmistani, sisaruksistani enkä heidän jälkeläisistään. Mutta siitä olen onnellinen, että olen voinut antaa Vita Nuovaa omille lapsilleni ja heidän lapsilleen.

2000-LUKU

Syntymäni aikaan vuonna 2000 Finlandiassa oli vain runsaat viisi miljoonaa asukasta. Silti se oli kovin itsetyytyväinen maa ja kuvitteli olevansa kokoaan suurempi maailmalla, olihan se Euroopan Unionin jäsen. Suomalaiset eli finlandialaiset olivat omahyväistä väkeä, ja heitä mairitteli suuresti, jos Finlandia mainittiin jossakin päin maailmaa. Heidän omasta mielestään heillä kaikki oli maailman parasta. Maapallon mitataavassa Finlandia oli toki hyvinvoiva ja vauras maa eikä varsinaista puutetta tai köyhyyttä ollut lainkaan. Finlandia jopa ylpeili sillä, että mittauksissa se mainittiin maailman onnellisimmaksi maaksi. Ja silti aina oli valittamista milloin mistäkin asiasta, koirien vessojen puuttumisesta alkaen.

Nähtiinpä Findandiassa jopa 1900-luvun alkupuolella, hyvän aikaa ennen syntymääni suuntaus, jonka nimi oli fennoegyptologinen teoria. Sen mukaan muinaisen Egyptin kulttuurin olivatkin kehittäneet ammoiset suomalaiset, jotka olivat lähteneet liikkeelle Indonesian suunnalta, tulleet Intian ja Egyptin kautta Eurooppaan ja löytäneet ikioman lintukontonsa eli Suomen, jossa he edelleen asustelivat. Teorian esittäjä käytti perusteenaan sekä Suomen että Egyptin paikannimiä ja muita sanoja, jotka olivat samoja tai samankaltaisia. Esimerkiksi Egypti-nimi tuli sanasta *äijäkupittaa* ja Kairo sanasta *kaira*. Yhtä hienolla tavalla hän teki maan kansalliseepoksen Kalevalan sankarista Lemminkäisestä Osiriksen ja Kalevalassa esiintyvistä Suuresta Härästä egyptiläisten Apis-härän. Kuten tästä voi huomata, niin mielikuvitus oli

Hyvä lukija tulevaisuudessa, kuka sitten lienetkin, lähetän sinulle rakkaimmat terveiseni. Näissä muistelmissani kerron monitahoisesta matkastamme, joka on tuonut meidät Utopiaan. Olemme päässeet perille paratiisiin, jossa nyt, vuonna 2170, saamme elää. Olemme onnellisia ja elämämme on täyteläistä. Täällä toteutuvat kaikki hyveet, joista ihmiskunta on tuhansia vuosia haaveillut.

Mitä matkan varrella on tapahtunut? Mikä oli Yhdysvaltojen, Kiinan, Venäjän ja Euroopan kohtalo? Mihin suuntaan elinolosuhteet, talous ja ympäristö maapallolla kehittyivät? Millaisia teknologisia loikkia, suurenmoisia keksintöjä ja henkisiä kehitysponnistuksia koko ihmiskunnalta perillepääsy on edellyttänyt?

Olenhan jo 170-vuotias. Elämäni aikana olen saanut kohdata useita suuria neroja, ja pyrin tallentamaan muistiin heidän ajatuksensa siten, kuin he itse ovat minulle niistä kertoneet. Nämä tarinat haluan jättää perinnöksi tuleville sukupolville.